

lig fra Sørurn

Passe alternativt

NINGUN EXTREMO:
Ningun Extremo (EP)
(Egen utgivelse)

Tre gutter fra Trondheim kaller seg Ningun Extremo, og spiller elektronisk musikk med spanske tekster. Det høres unektelig sært ut! Men se, disse gutta kommer ned på

beina med glans. Gitarist Ola Nordal er egentlig fra Torpa. Han flyttet til studier i Trøndelag i 1999, etter musikklinja i Gjøvik. I det sivile liv er han historiker. Vokalist Luis Della Mea er opprinnelig fra Argentina, og er primært danser og koreograf. Trommeslager Axel Tidemand har en doktorgrad (!) i kunstig intelligens (!!), og spiller etter en aha-opplevelse for noen år siden utelukkende elektroniske trom-

mer. Både han og Luis trakterer dessuten synther og den i teknosammenheng så viktige programmering.

Fortsatt sært? Ikke når du begynner å lytte til musikken. Dette er faktisk ytterst fengende saker, som duger godt i skjæringspunktet mellom elektropop og tung rock. Den selvutgitte EP-en med bandets navn starter utpreget elektronisk med synther og trommerytmer i Kraftwerk-land på *Tread*. Etter hvert kommer også vokalist Della Mea inn. Her høres han litt ut som en latinopopmann. Men låten og melodien er ikke gæern. Her er stemninger, flyt og luftighet med et godt instrumentaldriv bak. Neste spor, *Nosferatu*, minner mer om Eno og «Bowie i Berlin» – en slags elektrokunstrokk. *La Otra Orilla* starter mest med vokal og stemning. Nå hadde det vært greit å skjønne litt av hva de synger om. Låten blir fyldigere etter hvert – elektropoprock kan vi kalle dette. Men alle sporene er «episke», skiftende eller sekvensmessig oppbygd. *La Otra Orilla* går inn i et lengre «etterspill» i samme catchy stil. *Catarsis Techno Blues* starter med vokal og akus-

tisk gitar, før den flyter inn i teknostilen. Siste spor, *Lua*, åpner med tøffe rytmer, og skifter deretter mellom vokal- og instrumentaldrevne partier.

Her er det både mye tøff lyd og mye bra melodi. Stilig, superartig og akkurat passe alternativt. Det med de spanske tekstene blir selsagt lagt merke til, men er en nokså dristig gimmick. Platen opptrer som bestillingsvare i visse nettbutikker, og er ellers blant annet til salgs hos Gjølberg Bokhandel på Dokka.

Øyvind Søråa

Sakrale perler

BENJAMIN ISACHSEN:
Gud alene har æren
(Lawo Classics/Mudi)

Guttesopranen Benjamin Isachsen følger opp debutalbumet *Cante Ergo Sum* med mer av det samme, nemlig flotte lyriske stykker av beste klassiske merke.

Ved siden av sopranen hører vi på *Gud alene har æren (Soli Deo Gloria)* Magne H. Draagen (orgel), Elise Båtnes (fiolin), Hen-

ninge Landaaas (bratsj) og Anne Stine Dahl (cello).

Det er Magne H. Draagen som arrangerer

fluesteparten av stykkene, og selv om instrumenteringen støtter godt opp om Benjamin Isachsen stemme, er det likevel han som er det bærende elementet i kjente stykker som *Eg veit i himmerik ei borg* og *Ingen er så trygg i fare*, som danner ryggraden i dette albumet med klassikere hvor vi også får høre mer «rene» stykker som Mozarts *Laudate Dominum* og Bachs *O Jesulein Süß, O Jesulein Mild*.

Sangutvalget er av det fredsomme og sakrale slaget, og rent stemningsmessig minner albumet mye om Iver Kleive/Aage Kvalbein-albumet *Til trøst* fra 2008, som var – og er – et album perfekt for mørke og ettertenksomme høstkvelder.

Frode Hermanrud